

KU LEUVEN

Marc bij zijn aanstelling tot Doctor Honoris Causa aan de Universiteit van Ankara, 6 mei 2008

Alumni & Friends
Actuariaat Leuven

Nieuwsbrief nr. 12, maart 2018

In memoriam

Prof. Dr. Marc Goovaerts

7 april 1946 – 18 februari 2018

Alumni & Friends Actuarieat Leuven

Beste vrienden,

Het is met grote droefheid dat wij het plotse overlijden vernomen hebben van prof. Marc Goovaerts, pater van onze A&F vereniging. In deze nieuwsbrief brengen we graag hulde aan de man aan wie het actuarieat van KU Leuven heel wat te danken heeft. Hierna volgt (een aangepaste versie van) de toespraak die Jan gehouden heeft bij de uitvaartplechtigheid.

Jan Dhaene & Dominique Beckers

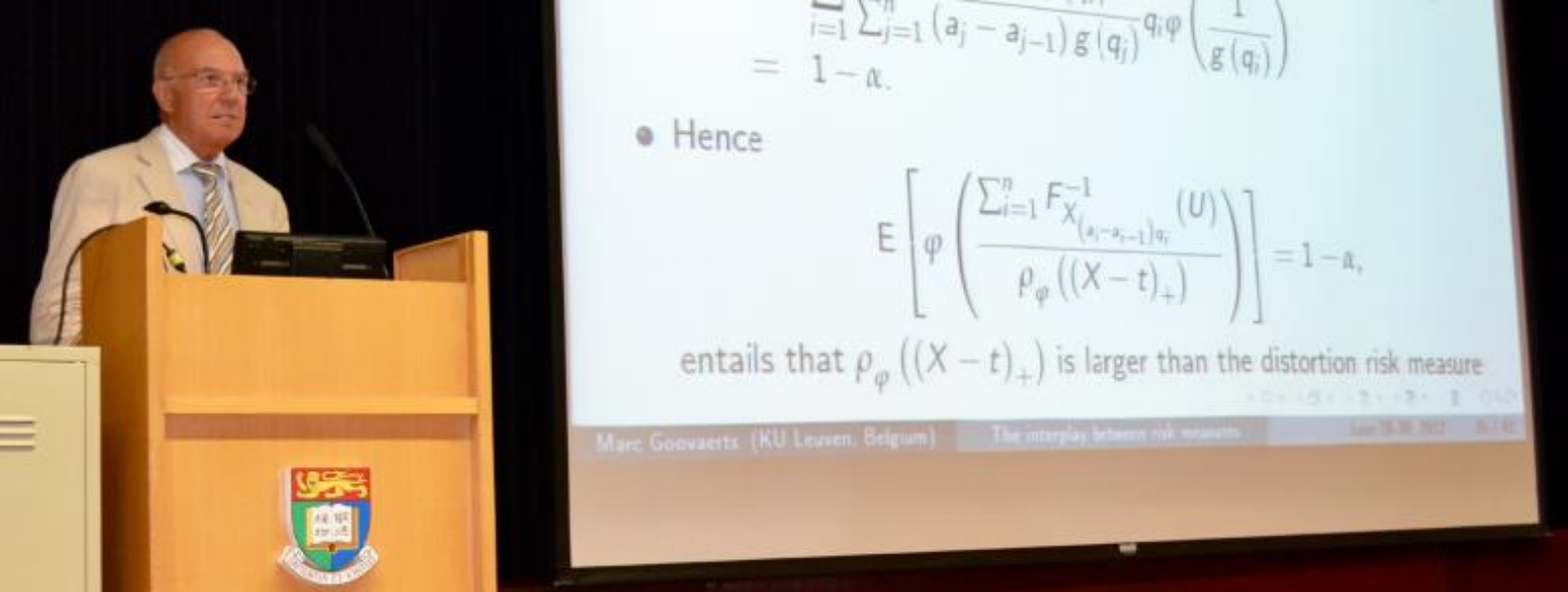
Beste Marc,

Laat me toe om met de deur in huis te vallen. Je palmares als wetenschapper is ronduit indrukwekkend, meer zelfs, exceptioneel. Je cv, dat neem je niet door in een paar minuten, het heeft iets van een boek.

Aan de Universiteit Gent werd je eerst licentiaat en daarna doctor in de wiskunde. In Leuven studeerde je af als licentiaat actuariële wetenschappen, en daarna nog even terug naar Gent voor een aggregatie hoger onderwijs. En al die diploma's behaalde je met grote of grootste onderscheiding, uiteraard.

Als professor aan KU Leuven en buitengewoon professor aan UvA werd je gaandeweg een wereldautoriteit in het domein van de actuariële wetenschappen. Je bent coauteur van verscheidene actuariële boeken, en van meer dan 400 wetenschappelijke papers. Onder jouw (co-)promotorschap werden 26 succesvolle PhD's afgeleverd. In academiejaar 97/98 bekleedde je de prestigieuze Francqui leerstoel aan U Antwerpen. Op 6 mei 2008, werd je vereerd met de hoogste onderscheiding waar een onderzoeker kan van dromen, je kreeg de titel van Doctor Honoris Causa, uitgereikt aan de Universiteit van Ankara.

Bovenop dat alles was je mede-stichter en principal editor van *Journal of Computational and Applied Mathematics* (JCAM), en vooral ook co-founder en tot voor kort editor van *Insurance: Mathematics and Economics* (IME), een tijdschrift dat, onder jouw leiding, uitgroeide tot de nummer 1 van de actuariële wetenschappelijke journals. Tot heel recent was je nog iedere dag in de weer voor wat we 'jouw' tijdschriften mogen noemen.

Research Gate, dat is het grootste social network voor wetenschappers, rangschikt jouw bijdrage aan de wetenschap (over alle domeinen heen) hoger dan deze van 97,5 procent van de 11 miljoen aangesloten onderzoekers. Zoomen we even in op het actuariële onderzoeksveld, dan behoor je ongetwijfeld tot de top 5 over de afgelopen decennia, op wereldschaal. Kortom, je prestaties zijn, zoals we dat in de actuariële wereld zeggen, te beschouwen als een 'extreme event'.

Het is voor een groot deel jouw verdienste dat de actuariële onderwijs- en onderzoekscentra van KU Leuven en van UvA wereldwijd naam en faam genieten. Honderden actuarissen in België en in Nederland zijn mede door jou opgeleid en zo legde je mee de basis voor menig mooie carrière.

Je was niet alleen een uitmuntend en toegewijd wetenschapper, maar daarenboven ook iemand die kordaat was, initiatief nam, en een neus voor zaken had. Je wist als geen ander de link te leggen tussen academisch onderzoek en de verzekeringspraktijk, getuige daarvan is het succesvolle *Actuarieel Contact Programma* (ACP). Evenzeer is het jouw verdienste dat je studenten actuaariaat reeds tijdens hun opleiding in contact bracht met diezelfde verzekeringspraktijk, via gastcolleges door praktijkactuarissen.

Een persoon van extremen, dat was jij zeker, op vele vlakken. Als jij talent voor iets had, dan wilde je niet zomaar goed zijn, maar de beste. Als je iemand een compliment gaf, dan zei je niet dat het goed was, maar dan was het schitterend en perfect. Als je lachte, dan had de hele zaal het gehoord. Maar als je kwaad was, dan stak je dat ook niet onder stoelen of banken.

Gesprekken in Leuven waren altijd kort en efficiënt. Congressen waren de momenten waar we konden bijpraten. Je had het dan over de kleine en grote geneugten, maar ook de zorgen, waar een vader /grootvader zoal mee te maken krijgt. Ontelbare keren zijn we samen op congres geweest. Barcelona, Lyon, Lausanne, Beijng, HK, Washington, Toronto, Cancun, Sao Paulo, en zelfs Ubatuba, noem het maar, we zijn er samen geweest.

Je hebt me de wetenschap bijgebracht dat congresavonden best aangenaam tot heel plezierig kunnen zijn, en ook soms heel lang kunnen duren... Maar, het moet gezegd, ook nadat we op congres weer eens wat te laat in ons bed zaten, s' morgensvroeg stond jij, als één van de eersten, paraat om de nieuwe congresdag aan te vatten. Een sessie overslaan, dat was niet jouw stijl. Op conference dinners was de tafel waar er meest (en luidst) gelachen werd, steevast die waar jij zat. Sommige van je grappen vertelde je vaak, maar ze werden keer op keer beter.

Op een congres of bijeenkomst was je vaak invited speaker, één van de sterren van het event laat ons maar zeggen. En daar genoot jij van. Maar toch was er dan net voor je op moest treden, enige nervositeit bij jou te bespeuren. En dan gebeurde het soms dat je nog vlug even met mij wilde overleggen over wat je allemaal wel of niet zou vertellen. En eerlijk gezegd, ik vond het een hele eer, dat je daarvoor naar mij toe kwam.

In 2004 trokken we door China. Op 10 dagen gaven we daar lezingen aan 7 van de beste universiteiten. En overal werden we, op de gebruikelijke gastvrije Chinese wijze, ontvangen. Toen voelden we ons een klein beetje als een rockband op tournee. Voor mij is deze 10-daagse China reis één van de hoogtepunten van alles wat jij en ik samen hebben beleefd.

Marc, jij was ook de initiatiefnemer van de IME congressen. Jij bent de enige die de eerste twintig van die congressen allemaal gevolgd heeft, niemand heeft jou dat na gedaan. Het 20ste IME congres, in juli 2016 in Atlanta, is het laatste waaraan je hebt deelgenomen. Het kostte me wat moeite om je te overtuigen om toch mee te gaan. Maar samen met de steun van je dochters, zijn we daarin geslaagd. Je was stiller geworden. Je had niet meer die onuitputtelijke energie van vroeger, dat zagen we. Maar desondanks, hebben we daar samen een leuke tijd gehad. Op het 21ste IME congres, vorige zomer in Wenen, wilde je er niet meer bij zijn. Spijtig. Maar ik weet zeker dat je er met je gedachten wel bij was, je hebt me tijdens dat congres een paar keren gebeld.

Tot vlak voor je emeritaat kwam je werken aan KU Leuven, en ongetwijfeld ook aan UvA, alsof er nooit een einde aan je loopbaan zou komen. Tot je de week vooraf je bureel opruimde. En dat gebeurde op een wijze, typisch voor jou. Nagenoeg alles mocht worden weggegooid. 'Weet je, Jan', zei je me toen, 'het trieste aan oud worden is dat je zo onzeker wordt over alle dingen'.

Marc, je pensionering (of beter, je emeritaat, zoals dat heet bij professoren) heb je niet met plezier verwelkomd. Je had het ontegensprekelijk moeilijk met dat verplichte afscheid. Na je emeritaat heb je me vaak gebeld, op jouw wijze. Soms hoorde ik maanden niets van jou, en soms belde je me 5 keren per week. Er was bij jou een soort heimwee, naar de goede oude tijd, een gevoel dat niet echt voorbijging.

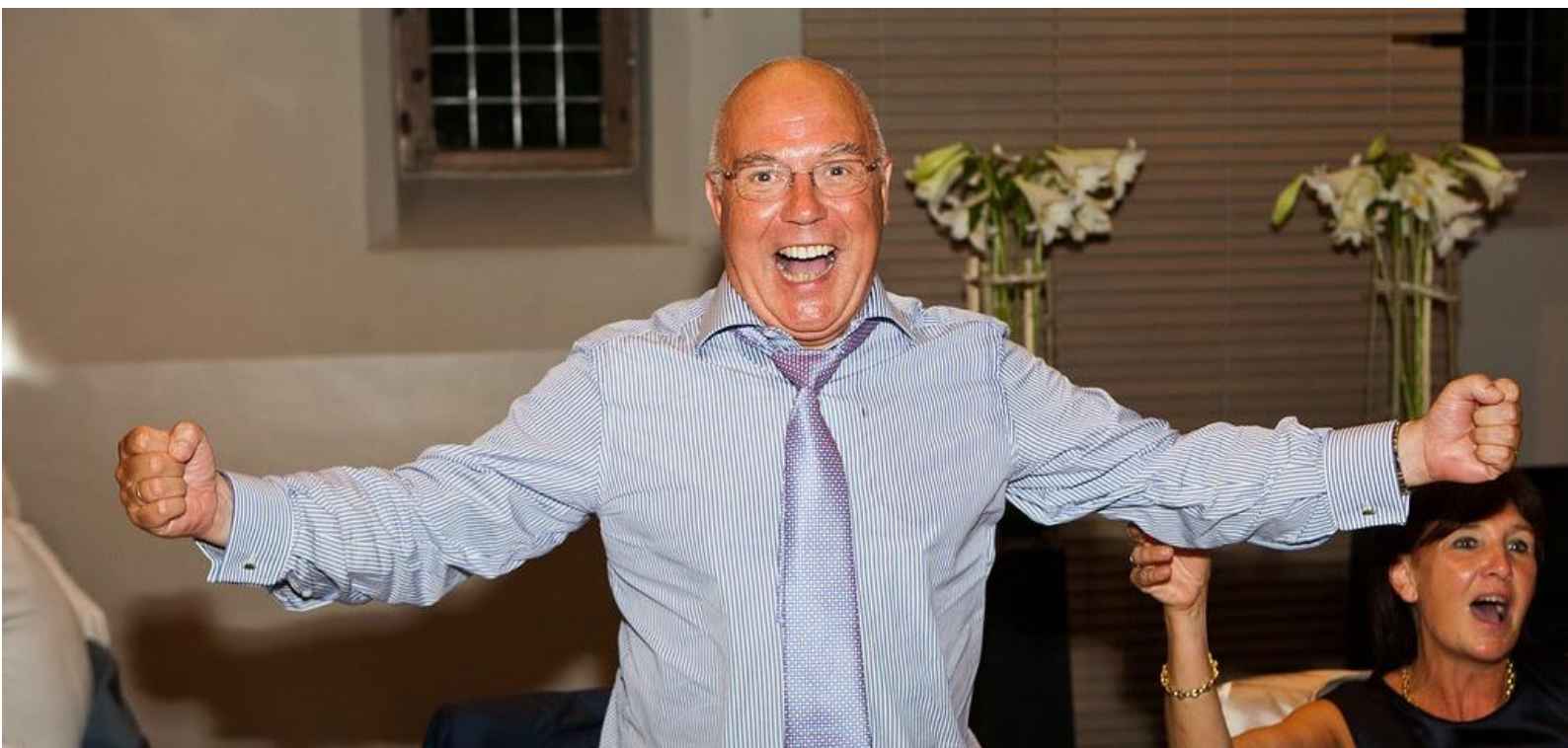
Marc, het is geen geheim dat jij zeer graag Frank Sinatra songs vertolkte, niet alleen in familiekring, maar ook op (sommige) congressen. Voor zover ik weet, was 'My Way' je topfavoriet en je zong die met volle overgave.

I've lived a life that's full.

I've traveled each and every highway.

But more, much more than this,

I did it my way...

Ik hoor je het nog zingen... Er zijn wellicht geen woorden die beter kunnen omschrijven wie jij was.

Beste Marc, ik heb het bijzondere voorrecht gehad om jou als leermeester, als collega en als vriend te kennen, decennia lang. Ik ben jou daar immens dankbaar voor. Nooit ofte nimmer zal ik je vergeten, wees daar maar zeker van!

Mede namens heel veel mensen uit de actuariële wereld dank ik je voor alles wat je ons gegeven hebt.

Jan